

Sygn. akt IV CSK 566/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku Gminy C,
przy uczestnictwie J, B,, B, S,j, T, K,, E, S,, B, F,, J, M,, M, K,, M, P,, Województwa
[...] - Zarządu Dróg Wojewódzkich w G., K. S. i M. S.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania J. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt XVI Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek wnioskodawczyni o przyznanie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu

najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołał się do istotnego zagadnienia prawnego, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepublikowane.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto, prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepublikowane).

W sprawie skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, którego istota sprowadza się do odpowiedzi na pytanie według jakich zasad i kryteriów powinno dokonać się rozgraniczenia nieruchomości w przypadku istnienia sprzecznych dowodów pochodzących ze zbiorów geodezyjnych. Przedstawiona przez skarżącego kwestia nie została wyartykułowana w sposób pozwalający przyjąć, że odpowiada wyżej zasygnalizowanym wymaganiom dla sformułowania zagadnienia prawnego.

Zgodnie z art. 153 k.c. rozgraniczenia nieruchomości dokonuje się na podstawie przewidzianych w tym przepisie kryteriów w postaci stanu prawnego, ostatniego spokojnego stanu posiadania i wszystkich okoliczności. W doktrynie i judykaturze przyjmuje się zgodnie, że wymienione kryteria rozgraniczenia nieruchomości mają zastosowanie w takiej kolejności, w jakiej zostały wymienione w art. 153 k.c., tzn. kryterium następne bierze się pod rozważę wtedy, gdy poprzedzające nie daje dostatecznych podstaw do wyznaczenia granicy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1981 r., III CRN 171/81, OSNC 1982, nr 4, poz. 153). Ich zastosowanie, zgodnie z zasadą *da mihi facto, dabo tibi ius*, należy do sądu niezależnie od stanowisk uczestników postępowania.

Już Sąd Rejonowy trafnie wskazał, że szkice graniczne nie stwierdzają stanu prawnego, a jedynie służą utrwaleniu czynności faktycznych oznaczenia przebiegu granic nieruchomości przez geodetę w terenie (por. uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 listopada 2007 r., I OSK 1590/06, LEX nr 454111). Artykuł 3 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 14 kwietnia 1999 r., w sprawie rozgraniczania nieruchomości (Dz. U. Nr 45, poz. 453) określa rodzaje dokumentów stanowiących podstawę ustalenia przebiegu granic, tj. dokumenty stwierdzające stan prawny oraz dokumenty określające położenie punktów granicznych i przebieg granic. Dokumenty te podlegają ocenie sądu i szkic z 1958 r. został prawidłowo odrzucony z przyczyn wskazanych przez Sąd *meriti*.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).